

Парафразираћу Чедомира Јовановића - Проблем је у томе што ми из босанског крвавог лонца вадимо комаде меса који нама одговарају и на томе градимо своју политичку платформу. Зар, управо, то не ради Јовановић упорно се позивајући на злочин у Сребреници, који он назива геноцидом обесмишљавајући на тај начин сам појам геноцида и чинећи тако неправду, да не кажем гријех, према онима који су доживјели стварни геноцид у Другом свјетском рату и другдје, међу које спадају и Срби као народ.

Да сам, којим случајем, био на мјесту предсједника Милорада Додика не бих ишао у Београд објашњавати Чедомиру Јовановићу који је интерес српског народа у Босни и Херцеговини. Човјеку од пет процената, који вјечно кубури са цензусом и чија се политичка моћ простире на неколико невладиних организација, на Пешчаник и слична остварења такозване „Друге Србије“. Човјеку којег не интересују чињенице и који политичке закључке извлачи из стереотипа о Србима који су смишљени у свјетским центрима политичке моћи, и који чине фактографију филма Анђелине Џоли, који је, опет, наставак агресивне антисрпске медијске кампање из деведесетих година.

Колико сам схватио, Јовановић је забринут за положај муслимана, које он назива Бошњацима, у Републици Српској. Прије двије-три године, буквално сам водио за руку једну Српкињу, која живи у Француској и која је била индоктринирана лажном причом из деведесетих о Србима, да бих јој показао колико је у граду отворено објеката чији су власници повратници муслимани. Била је запањена, јер је мислила да су они истребљени, а оно мало што их је остало да живе на граници очаја, гладни и понижени. Понудио сам се да одемо у сусједно мјесто, које припада Федерацији, да ми она покаже барем један објекат који су отворили повратници Срби, ако, уопште, тамо таквих Срба има. То је стварност данашње БиХ. Да се разумијемо, није ту у питању никаква љубав према припадницима другог народа, него Анекс 7 Дејтонског споразума, који су Срби за разлику од Чедомирових Бошњака испоштовали.

Јовановић у разрачунавању са Додиком прича празну алтруистичку причу која са БиХ има везе као Мик Џегер са мотиком. Она је примјерена некој хипи комуни из шездесетих година прошлог вијека, али не и Босни и Херцеговини у којој се живи у нетолеранцији вјековима, сем у вријеме комунистичке владавине када је мржња и нетрпељивост била амортизована и потискивана. Очигледно да лидер ЛДП-а није читао Иву Андрића, јер да га је читао схватио би да Босна није ништа друго него проклета авлија.

За Чедомира Јовановића на путу среће, мира и толеранције у БиХ стоји Република Српска као геноцидна творевина. Ако се она не укине готово је сигурно да ће се Федерација претворити у Палестину и за то ће бити одговорне политичке вође Срба у БиХ и политика која се води из Београда, која се, по њему, није мјењала већ двадесет и кусур година. Српска политика је крива и за вехабије и још триста чуда. И биће, ваљда, крива још хиљаду година до неког новог потопа. Нека му буде то када је кривица у питању и нека на томе зарађује јевтине политичке поене. Није ми само јасно како ће то Срби пристати на добровољно самоукидање? Зарад неке Чедомирове либералне демагогије? Република Српска гарантује Србима остваривање њихових политичких, економских и свих других права и ако би се она укинула Срби би, у унитарној држави, били и политички и економски и на сваки други начин обесправљени. Био би то тежак положај, сличан ономе који су Срби имали у турској Босни, додуше мало нашминкан и упакован да не боде међународне очи.

Чедомир Јовановић тражи више од Дејтона, а негодује када се други политичари из Србије ангажују око Босне и Херцеговине. Није тешко, из његових изјава, закључити да тражи укидање Републике Српске, коју сматрам својом отаџбином. Лично никада не бих позивао на укидање Чедомира Јовановића. Замолио бих и друге да то не чине и да се не диже хајка на њега. Треба му само рећи да има и других патњи, него што су патње народа у БиХ, и да се на њима може, такође, добро политички профитирати и да не мора бити мирођија у свакој чорби и сваком лонцу поклопац.